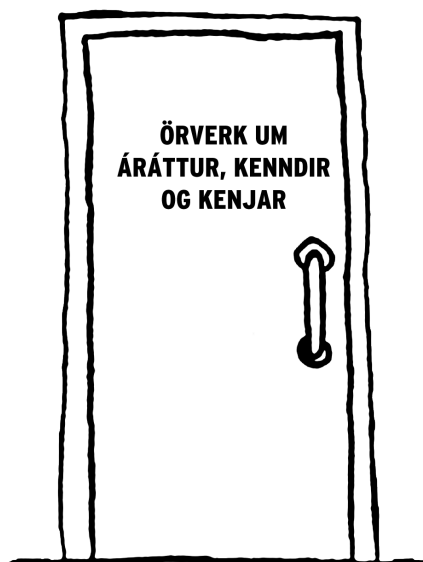

2010, lárétt rannsókn

Áhugaleikhús atvinnumanna

Örverk um áráttur, kenndir og kenjar í leikstjórn
Steinunnar Knútsdóttur voru leikin í beinni vefútsendingu
frá Útgerð Hugmyndahúss háskólanna síðasta fimmtudag
eða föstudag í hverjum mánuði 2010.

Pakkir til Listaháskóla Íslands, Borgarholtsskóla,
Hugmyndahúss háskólanna og Reykjavíkurborgar.

Fyrsta prentun, desember 2010.
Önnur prentun, febrúar 2011.

2010, lárétt rannsókn

ISBN 978-9979-70-893-3

©2010 Áhugaleikhús atvinnumanna

Öll réttindi áskilin. Bók þessa má ekki afrita með neinum hætti svo
sem ljósmyndum, prentun, hljóðritun eða á annan sambærilegan
hátt, að hluta eða í heild, án skriflegs leyfis útgefanda.

Ritstjóri: Steinunn Knútsdóttir.

Útgefandi: Áhugaleikhús atvinnumanna.

Ljósmyndir eru frá æfingum og sýningum leikhússins.

Ljósmyndir Steinunn Knútsdóttir, Hákon Már Oddsson og nemendur
lista- og fjölmiðlasviðs Borgarholtsskóla.

Ljósmynd úr Ódauðlegu verki um samhengi hlutanna: Gullý Magg.

Hönnun og umbrot: Hringbrot.

Prentun: Leturprent.

Formáli

Þessi bók er ætlað að veita innsýn í vinnu Áhugaleikhúss atvinnumanna við Örverk um árattur, kenndir og kenjar sem hópurinn vann að á tímabilinu janúar – desember 2010. Um leið hleypir hún lesendum inn í vangaveltur listamanna leikhússins um sviðslistir í víðum skilningi.

Í bókinni mun ég gera grein fyrir hugmyndafræði leikhússins, bakgrunni örverkanna og aðferðafræði leikhópsins.

Ég geri stuttlega grein fyrir örverkunum 12, inntaki þeirra og samtíma atburðum. Með lýsingum verkanna fylgja síðan hugleiðingar leikara sýninganna um leikhúsið í samfélaginu, en ég tók viðtal við þá leikara leikhússins sem unnu við örverkaröðina og spurði þá um hugmyndir þeirra um leiklistina, fagið og hlutverk leikhússins.

Að lokum hugleiðir Una Þorleifsdóttir, leikstjóri og aðjúnkt í sviðslistum við LHÍ, þýðingu Örverka um árattur, kenndir og kenjar fyrir samtímann og stöðu Áhugaleikhúss atvinnumanna í samfélaginu.

Bókinni er ekki ætlað að vera fræðirit heldur heimild um lifandi samfélag sviðslistamanna árið 2010.

Við hjá Áhugaleikhúsi atvinnumanna trúum á kosmíska krafta og eltum aðeins það sem er í kosmísku flæði. Ef hlutirnir fara að verða krampakenndir, þá sleppum við þeim.

Gerð þessarar bókar hefur verið í fríu flæði út í gegn og hefur það veitt mér einstaka ánægju að eiga öll þessi áhugaverðu samtöl um listina og lífið við leikara Áhugaleikhúss atvinnumanna.

Við gerð bókarinnar gerði ég mér grein fyrir hversu ótrúlega lánsöm ég er að fá að vinna með þessum frábæru listamönnum sem eru svo djúpvitrir um lífið og listina. Mig langar til þess að þakka öllu samstarfsfólki mínu fyrir hugrekki, rausn og úthald en umfram allt fyrir innri fegurð og mennsku.

Lifi listin.

Steinunn Knútsdóttir, listræn ráðskona Áhugaleikhúss atvinnumanna.

Reykjavík í desember það herrans ár 2010.

Steinunn Knútsdóttir

Við fundum frelsi

Einhvern tíma uppgötvaði ég að peningar hafa ekki góð áhrif á listina og löngun kviknaði innra með mér að gera tilraun til að reka leikhús án þeirra. Hugmyndin um fátæka listamanninn er náttúrulega klisja en eins og með flestar klisjur þá felst einhver djúpstæður sannleikur í henni. Ég vildi kanna hvað gerðist þegar maður tekur peninga út úr jöfnunni, leyfir þeim hvergi að koma nálægt sköpunarferlinu eða stefnumótinu við áhorfendurna. Mig langaði að prófa að rjúfa afkomutengingu mína við listina og mig langaði til þess að breyta sambandi mínu við áhorfendur með því að bjóða þeim endurgjaldslaut í leikhúsið. Mig langaði að skapa sviðslist á eigin forsendum og sækja drifkraftinn í frumþörf mína sem listamanns. Í byrjun árs 2005 lét ég til skarar skriða og hóf leit að sviðslistamönnum sem deildu með mér þessum áhuga og voru tilbúnir að láta slag standa. Ég fann hugrakka listamenn og saman lögðum við af stað í könnunarleiðangur sem enn er ekki til lykta leiddur.

Áhugaleikhús atvinnumanna er þessi tilraun.

Og hvað fundum við?

Við fundum frelsi. Það voru engar ytri væntingar. Það var engin stofnun eða styrktaraðili sem hafði kröfu á okkur. Sambandið við áhorfendur breyttist úr viðskiptasambandi í samtal og við, listamennirnir, gátum einbeitt okkur að rannsókn á mannlegri tilvist á okkar forsendum. Við fundum frelsið til þess að brjóta upp viðtekin vinnuferli og hugrekki til þess að leyfa verkunum að taka á sig form eftir innihaldi. Við fundum ekki aðeins frelsi til þess að

gera eitthvað nýtt heldur líka frelsi til þess að gera eitthvað gamalt. Eina skylda okkar var við það sem við sátum inni með og rekur okkur flest í að skapa: „gátan um manninn“.

Ferðalag okkar hefur verið drifið áfram af þessari gátu og vilja til þess að deila henni með áhorfendum. Við veljum að kalla sýningar okkar samtöl og með hverju nýju samtali vekjum við máls á nýjum flötum á þessari ævarandi gátu.

Fyrir mér er leikhúsið farartæki

Ef sýningin er samtal þá má líkja leiklistinni við tungumál. Það er ekki tungumálið sjálft sem skiptir máli heldur innihald samtalsins. Það er mikilvægt að maður velji rétt tungumál eftir aðstæðum. Það getur verið hollt að orða hluti á nýjan hátt, skapa nýyrði, hleypa inn tökuorðum eða táknmáli en maður má ekki missa sjónar á því sem tungumálinu er ætlað að miðla.

Fyrir mér er leikhúsið fyrst og fremst farartæki fyrir hugmyndir, tilfinningar og skoðanir. Þetta farartæki getur flutt fólk á nýja staði og borið sannleikann eða lygina manna í millum. Farmurinn skiptir meira máli en farartækið sjálft. Farartækið getur breytt um ásýnd og eiginleika eftir því hver stýrir eða hver farmurinn er.

Áhugaleikhús atvinnumanna hefur ekki valið sér ákveðið farartæki en tryggir alltaf að farmurinn komist alla leið. Það hefur verið ögrandi að halda farartækinu á ferð án hreyfiafls peninganna. Við höfum verið mjög lánsöm að eiga góða bakhjarla sem hafa stutt okkur með ráðum og dád. Áherslan hefur verið á hugvit og sköpunarkraft en leikhúsið telur sig ríkt í listrænum skilningi þó það sé fátækt í veraldlegum skilningi.

Lóðréttar og láréttar rannsóknir

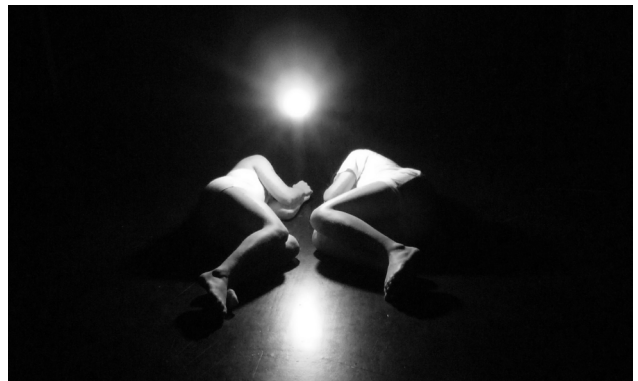
Opnunarverk leikhússins var „Ódauðlegt verk um stjórn og stjórnsýsi“, fyrsta verkið í fimm verka röð Ódauðlegra verka um mannlegt eðli og var frumsýnt í Klink&Bank listasamsteypunni í gömlu Hampiðjunni við Brautarholt. Mikla athygli vakti að leikhúsið bauð áhorfendum endurgjaldslaut í leikhúsið og var okkur boðið að ræða um peningalaust leikhús í Kastljósinu. Viðtalið varð til þess að við náðum til nýrra áhorfenda og fólk streymdi inn á sýningar hjá okkur því það var ókeypis. Þessir nýju áhorfendur voru yfir sig ánægðir með það sem við buðum upp á jafnvel þó það væri annarskonar leikhús en þeir áttu

að venjast. Við efldumst í trúnni á þetta nýja samband við áhorfendur og höfum ekki kvikað frá þeirri sannfæringu að samtal sé betra en viðskipti.

Nú hafa fjögur Ódauðleg verk verið fullunnin en þau eru auk „Ódauðlegs verks um stjórn og stjórnleysi“ 2005, „Ódauðlegt verk um Samhengi hlutanna“ frumsýnt í Nýlistasafninu 2009, „Ódauðlegt verk um stríð og frið“, forsýnt á LOKAL alþjóðlegri leiklistarhátíð 2009 og frumsýnt í Hafnarfjarðarleikhúsinu 2010 og „Ódauðlegt verk um draum og veruleika“, frumsýnt í Útgerð Hugmyndahúss háskólanna á Granda 2010.

Ódauðlegu verkin eru vettvangur leikhússins fyrir lóðréttu rannsókn á eðli og tilvist mannsins en verkin kafa djúpt inn í kjarna mannsins og leitar að misfellunum í mannlegri náttúru og umhverfi sem ógna tilveru hans. Hugmyndin að verkunum fimm fæddist samtímis en vinnuaðferðir og lögmál þeirra hafa tekið á sig form með tímanum. Verkin eru unnin í vinnusmiðjum leikhópsins þar sem ég legg fram grunnhugmynd og vinnuaðferðir. Lögmál hverrar sýningar er einstakt og vinnan á gólfinu líka en í hverju ferli eru leikararnir mjög virkir og meðábyrgir.

Við byrjum gjarnan á snarpri lotu, þar sem ég kynni hugmyndina að verkinu og gerðar eru tilraunir með form og innihald, við borð og úti á gólfi. Unnið er með spuna og farið á dýptina í efni sýningarinnar. Að þessu tímabili loknu sest ég niður og bý til ramma utan um verkið á meðan leikararnir leyfa hugmyndinni að gerjast innra með sér. Í næstu lotu liggja fyrir drög að handriti sem tútnar út og verður að sýningu í meðförum hópsins. Við byrjum gjarnan á formi eða líkamlegum gerðum. Vinnan á gólfinu er rannsókn á viðfanginu hverju sinni. Í gegnum gerðirnar nálgumst við efnið, kynnumst manninum, rifjum upp hluti um sjálf okkur og aðra. Sýningarnar segja ekki eina sögu heldur margar og stendur þá hluti fyrir heild. Það má segja að við byrjum á því að hreinsa efni okkar af sögum, því einstaka, áður en við notum það inn í verkin. Eiginleiki sögunnar liggur í efninu sem dregið er úr henni og situr eftir sem litur eða blæbrigði í sýningunni frekar en frásögn. Ég hef stundum kallað vinnuaðferð okkar stílæfingar frekar en rannsókn því sú skilgreining endurspeglar að vissu leyti þann léttleika sem við reynum að temja okkur í vinnu þó hún gefi ekki fulla mynd af aðferðafræði hópsins.

Örverk um áráttur, kenndir og kenjar

Þegar við höfðum unnið um tíma að þessari lóðréttu rannsókn fór mig að langa til að gera samskonar rannsókn en bara lárétt. Að skoða yfirborð hlutanna, allt það sem umlykur manninn í samtímanum. Hugmyndin að örverkaröðinni varð til. Ég hafði áhuga á því að grípa kjarnann í hlutunum án þess að kafa of djúpt. Í raun er þetta sama þráhyggja og drífur Ódauðlegu verkin, að reyna að skilja af hverju það reynist manninum svona erfitt að fóta sig í lífinu. Þessi rannsókn kallði á allt aðra nálgun. Ef hugmyndin var að fanga tíðaranda, ná svipmynd af lífinu hér og nú, þá þyrftum við að temja okkur ljósmyndasjón. Horfa, sjá, smella af og framkalla. Við höfðum tamið okkur yfirvegun í vinnunni og vorum vön því að fara inn í agaða fagurfræði en þessi vinna var allt öðruvísi. Við yrðum að temja okkur ákveðið kæruleysi, dirfsku en um leið snerpu.

Árið 2010 var tímamótaár í sögu Áhugaleikhúss atvinnumanna og þá kom tækifærið til þess að breyta um stefnu og prófa nýja hluti. Við ákváðum að segja skilið við fátæka listamanninn. Tilraun leikhússins um að halda peningum algerlega út úr jöfnunni gat aðeins varað um skamma hríð. Listamaðurinn þarf að geta tryggt tíma til vinnunnar og tími er peningar. Listamenn leikhússins fengu úthlutað listamannalaunum til þess að tryggja áframhaldandi starf leikhússins. Með tilkomu lágmarkslauna gátum við hafist handa við örverkaröðina.

„Örverk um áráttur, kenndir og kenjar“ er safn 12 örverka sem hvert um sig tekur á árátum, kenndum og kenjum sem höfðu áhrif á mannlega tilvist í Reykjavík 2010 og ræðst viðfang verkanna af því sem hrærðist í samtímanum hverju sinni.

Það er stundum talað um að leikhúsið sé svifaseint, að það hafi ekki puttann á púlsinum og að vinnsluferli sýninga sé of þunglamalegt til að hægt sé að bregðast við samtímaviðburðum. Að mínu mati getur leikhúsið hæglega unnið hratt, það er í raun aðeins spurning um hvaða væntingar þú hefur til leiksýningarinnar.

Hvað er leiksýning?

Skilgreining á leiksýningu er í hugum marga frekar þröng. Atvinnuleiksýning fyrir fullorðna hefst kl. 20 að kvöldi í viðurkenndri sviðslistastofnun, er yfir klukkustundarlöng, textinn er meitlaður og allt

yfirbragð sýningar slétt, fellt og fullunnið. Það eru leikrit sem liggja til grundvallar og segja þau sögu þeirra persóna sem lifna við á sviðinu í meðförum leikaranna. Áhorfandinn er öruggur í hlutverki sínu sem viðtakandi, sviðslistafólkið leikur listir sínar og sýnir faglega kunnáttu sína sem er vegin og metin af gagnrýnendum er gefa út frammistöðumat í fjölmiðlum. Leikstíll og yfirbragð sýninga er keimlíkt og kunnuglegt enda vinnulag og sköpunarferli verkefnanna mjög áþekkt og tekur mið af þörfum sviðslistastofnanna frekar en listarinnar.

Þetta er hin borgaralega hefð á Íslandi.

Leiksýning fyrir mér er annað og meira en þetta. Eiginlega eru möguleikarnir endalausir og eina forsendan sú að sviðslistamaður bjóði með einum eða öðrum hætti til sviðslistaviðburðar og að samkomulag takist um tímalengd gjörningsins og hlutverkaskipan þeirra sem viðstaddir eru.

Ef þú vilt bregðast hratt við þá er hægt að beita sviðslista-formi sem er hrátt, beinskeitt og orkumikið en er ekki skapað til þess að blífa að eilífu. Þetta form er kannski ekki eins rennilegt og það sem unnið er innan borgaralegu hefðarinnar en það þýðir ekki að hugvitið og listin séu rýrari.

„Örverk um áráttur, kenndir og kenjar“ eru tilraun til þess að beita spegli leikhússins á samtímann. Við völdum okkur skissu sem form. Unnið var hratt með atburði líðandi stundar, stemningu árstíðarinnar og andrúmsloftið í samfélaginu. Sýningarnar voru stuttar, hraðar, hráar og beinskeittar, þær voru sýndar í hráu iðnaðarhúsnæði að vidstöddu stóru kvikmynda- og útsendingarteymi með stóran hluta áhorfenda sitjandi heima í stofu við tölvuskjáinn.

Verkin voru sýnd í hádeginu síðasta fimmtudag eða föstudag hvers mánaðar í Útgerð Hugmyndahúss háskólanna á Granda, gömlu netagerð Hampiðjunnar, þar sem hópurinn hafði aðstöðu árið 2010. Hvert verk var kennt við þann mánuð sem það var flutt í. Aðgangur að verkunum var að sjálfsgöðu ókeypis í anda Áhugaleikhúss atvinnumanna, en verkin voru einnig send út í beinni útsendingu á veraldarvefnum í gegnum Netleikhúsið Herbergi 408. Við fengum til samstarfs við okkur ungt og upprennandi kvikmyndagerðarfólk, útskriftarnema af Lista- og fjölmiðlasviði Borgarholtsskóla. Ungu fólkið sá um upptökur, beinar vefútsendingar og eftirvinnslu allra

verkanna undir styrkri stjórn Hákonar Mús Oddsonar kvikmyndagerðarmanns. Beinar vefútsendingar fóru fram í gegnum Listaháskóla Íslands sem hefur verið einn af stuðningsaðilum leikhússins. Lokaverkið Desember var frumsýnt að lokinni samfelldri endursýningu allra verkanna sem átti sér stað á gamlársgangi 2010 og mynduðu þá örverkin 12 eitt heildstætt verk, annál ársins 2010.

Verkin má nálgast sem myndbandsverk á áhugaleikhús-atvinnumanna.com eða herbergi408.is.

Janúar, örverk um skjálfta

Þegar við lögðum af stað með verkefnið höfðum við ekki gert skissur í leikhúsinu áður. Við þuftum því að finna upp vinnuaðferð. Við ákváðum að við skyldum eiga samtal í byrjun hvers mánaðar og setja hugmyndir okkar í pækil sem við skyldum síðan vinna úr í lok mánaðar. Form verkanna skyldi ráðast af viðfanginu.

Við hittumst á nýársdag og töluðum um mánuðinn janúar. Hverskonar mánuður er það? Janúar er ný byrjun, mánuður fullur af fögnum fyrirheitum. Stundum gætir timburmanna vegna nýafstaðinna hátíðarhalda, taugarnar eru þandar og sársaukinn kraumandi undir yfirborðinu. Í janúar 2010 hafði eylandið Ísland lent í einhverju ægilegu og fólk var einsog bundið í eymdinni. Landið var eins og yfirgefinn vígvöllur eða hamfarasvæði. Við ákváðum að það yrði okkar viðfangsefni. Við leyfðum spurningum um nýja byrjun og timburmenn krauma í okkur þar til við hittumst í lok janúar til þess að fullvinna skissuna. Form verksins réðst af jarðskjálftunum sem riðu yfir Haítí á þessum tíma en hugmyndin um jarðskjálfta sameinaði þennan óstyrka grunn sem við byggjum endurreisnina á og þá tilfinningu sem bærast innra með manni í vanlíðan. Í verkinu mætum við tveimur persónum sem eru greinilega að vakna upp eftir hamfarir. Þær bregðast mjög ólíkt við aðstæðum. Önnur sér aðeins svartnættið meðan í brjosti hinnar kviknar vonarneisti og viljinn til þess að brjótast útúr eymdinni.

Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir og Ólóf Ingólfssdóttir

Aðalbjörg Árnadóttir

Af hverju ekki að verða ennþá betri leikari og þjálfar tækið?

Mér finnst skemmtilegast að láta koma mér á óvart í leikhúsi þegar ég finnst fyrir því að það eru teknar áhættur og það gæti farið illa. Ég þoli ekki þegar leikhúsið platar mann og þykist vera að taka áhættu en er ekki að því. Þegar leikhúsið tekur raunverulegar áhættur eru allir á tánum og þú finnst fyrir því sem áhorfandi. Ef tilraun misheppnast er það alveg jafn frábært og ef tilraunin tekst, það eru í raun bara nokkrir möguleikar og þeir eru allir jafn spennandi. Áhættan getur falist í því að opna fyrir þátttöku áhorfenda eða að opna sýninguna fyrir fólki utan við leikhúsið. Í mörgum sýningum Áhugaleikhússins eru skildir eftir opnir kaflar sem eru ekki lagðir og hefur það sömu áhrif. En auðvitað er viss áhætta í öllu leikhúsi því leiksýningin gerist á rauntíma.

Í leikhúsinu fær maður að eiga við önnur listform án þess að vera sérfræðingur í þeim. Í raun finnst mér öll listformin vera sami hluturinn, þetta er bara spurning um mismunandi skólun, mismunandi handverk og hugmyndafræði. Mér finnst listgreinarnar vera að færast nær hvor annarri. Eina ástæðan fyrir því að halda listgreinunum aðgreindum er að viðhalda handverkinu sem er varðveitt innan listgreinanna. Við dæmum líka svolítið út frá handverkinu en ekki listinni og hugmyndunum. Kannski myndi fagþekking týnast ef allar listgreinar færu undir einn hatt. Kannski myndi einhver snilld týnast, ég

veit það ekki. Ég hef sjálf enga skilgreiningarþörf. Ég man eftir átökum myndlistarfólks og sviðslistafólks um hver ætti gjörninginn. Hvaða máli skiptir hver á gjörninginn? Ég skil þetta ekki.

Mér finnst mikilvægt að leikhús spyrji spurninga um ríkjandi gildi, viðmið og viðhorf okkar til ákveðinna hluta. Það er líka jákvætt að láta fólk hlæja og hrífast með söngleik, það er kannski samfélagsþjónusta leikhússins.

Mér finnst í raun gaman að taka þátt í söngleikjum og försum þar sem allir eru að vinna á mjög faglegum forsendum og gera sitt besta. Ég get alveg fengið listræna útrás í svoleiðis sýningum. Leikarinn er alltaf að vinna lítil listaverk inni í stærri heild.

Annars finnst mér skemmtilegast að taka þátt í sköpun verkefnisins með leikhóp, vinna að hugmyndafræði, rannsóknum og eiga þannig hlutdeild í verkinu. Það er gott þegar maður finnst að maður á hlut í sýningunni og heldur með henni. Í sýningum Áhugaleikhúss atvinnumanna er greinileg yfirvitund í öllu en jafnframt hefur leikarinn mikið frelsi fyrir eigin sköpun undir henni. Maður er oft að vinna að einhverju stærra en maður gerir sér grein fyrir og skilur ekki fyrr en maður er byrjaður að sýna leiksýninguna fyrir áhorfendur. Vinnan byggir mjög mikið á trausti. Traustið er það mikilvægasta í leikhúsinu því það opnar fyrir sköpunina.

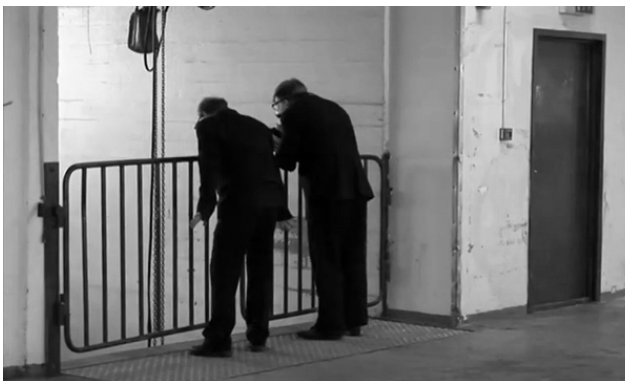
Mér finnst líka þjálfun leikarans skipta miklu máli. Líkami leikarans er hljóðfærið hans og til þess að viðhalda þessu hljóðfæri verðum við að stunda þjálfun. Við erum svo fljót að fara í gamla siði og kæki. Við verðum að hreinsa okkur af ósiðum svo við getum haldið áfram að vinna með hreinan striga. Það er ekki nóg að vera bara mikið að vinna. Það er svo auðvelt að festast í sama farinu. Margir eiga miklu meira inni en þeir sýna. Það er engin umræða um þjálfun í faginu og hún þykir ekki töff. Það er töff að vera svo góður leikari að þú þurfir ekki að þjálfar að hafa svo góða rödd að þú þurfir ekki að hita hana upp. Af hverju ekki að verða ennþá betri leikari og þjálfar tækið?

Febrúar, örverk um biðina

Í samtali okkar í byrjun mánaðarins ræddum við viðburðaleysi febrúarmánaðar. Í samtölum okkar datt okkur ekkert í hug sem einkenndi mánuðinn meira en bið. Í febrúar 2010 var beðið með óþreyju eftir skýrslunni um fjármálahrunið. Við settum hugmyndina um biðina í pækil og í lok mánaðarins höfðu hugmyndir um væntingar og vonir annarsvegar og vonleysi og örvæntingu hins vegar búið um sig í pæklinum. Beðið eftir Godot skaut sér inn í formið og kattardúettinn endurspeglaði veikan vilja til þess að halda veislu og hafa gaman saman. Persónur verksins eru embættismennirnir sem hafa lokið vinnu sinni við skýrsluna og eru komnir til þess að skila af sér en þeir koma að tómunum kofunum, það er enginn viðtakandi. Í biðinni kviknar hjá þeim mismunandi hugmyndir um hvernig drepa megi tímann. Annar klæðir sig upp til veislu á meðan hinn afhjúpar hengingarólina sem hann ber innanklæða og reynir að svipta sig lífi. Kjóllinn sem annar embættismannana klæðist vísar í ritdeilu tískubransans í fjölmiðlum um hvað sé góð hönnun.

*Þátttakendur: Árni Pétur Guðjónsson
og Hannes Óli Ágústsson.*

Árni Pétur Guðjónsson

Petta er stóri draumurinn

Þegar ég var á öðru ári í Konunglega leiklistarskólanum í Kaupmannahöfn sá ég sýningu Óðin leikhússins, „Hús föður míns“ sem ég skildi ekkert í en skildi þó betur en allt sem ég hafði séð áður. Sú upplifun breytti öllu, ég hætti í skólanum og ákvað að stofna leikhóp til þess að leita að því sem ég kynntist þar. Ég held ég sé ennþá að leita að þessari upplifun sem ég varð fyrir á Falkoner Alle í pínulitlu leikhúsi. Áhorfendur sátu á fjóra vegu í litlu rými, lýsingin var ljósaperur á línu, eitthvað mikið gerðist. Það er leikhús fyrir mér, eitthvað mikið sem gerist, eitthvað óskiljanlegt, einhver óskiljanleg upplifun mín og áhorfenda sem er handan þess lífs sem við lifum, keyrir kannski meira á undirmeðvitundinni. Enn þann dag í dag geng ég með þessa minningu um eitthvað sem gerðist þarna á sviðinu, einhverja rosalega tengingu milli leikara og áhorfenda sem ég næ ekki í daglegu lífi. Þetta er stóri draumurinn að endurupplifa þessa tilfinningu.

Hér á Íslandi hef ég verið að vinna á mörkum hins hefðbundna leikhúss og fengið heilmikið út úr því en það er sjaldan sem að ég hugsa: Já, þetta er leikhúsið sem ég stend fyrir.

Leikhús fyrir mér er samvinna listamanna, þar sem kafað er dýpra í undirmeðvitundina, inn í kjarna manneskjunnar, þar sem þú nærð sterkari upplifun en þú upplifir daglega og leikarinn stendur svolítið nakinn frammi fyrir áhorfendum. Áhorfandinn finnur fyrir leikaranum inn í kjarnanum, finnur fyrir fjórða

elementinu. Fyrst mætir áhorfandinn hlutverkinu t.d. Lé konungi, þá kemur undirtexti hlutverksins, svo finnur hann fyrir leikaranum og síðast skynjar áhorfandinn einhverja orku sem er miklu dýpri, það er kannski þetta element í leikhúsinu sem er óskiljanlegt. Það er þetta element sem ég er að leitast eftir.

Trúarathöfnin kannski.

Mér finnst mjög spennandi að vinna með helgileikinn, uppruna leikhússins. Fyrstu leikararnir voru klæddir í geitaskinn og voru í hlutverki fórnargeitarinnar. Tragedía á grísku þýðir í raun geitaleikur en ekki harmleikur einsog flestir halda. Fyrstu leikverkin eru jú einhverskonar fórnarathafnir þar sem geitinni, leikaranum er fórnað og í gegnum fórn hans upplifum við Kaþarsis. Leikarinn fórnar sér. Hann tekur að sér að fara í gegnum stórar tilfinningar fyrir áhorfandann, að fara í gegnum sorgina, reiðina og fara í gegnum allar þessar stóru spurningar. Leikarinn stígur á fórnarstallinn verndaður af forminu, leikverkinu, textanum, athöfnunum og lætur sér blæða út. Þetta finnst mér spennandi bæði sem leikari og sem áhorfandi.

Kannski þarf engan áhorfanda. Kannski er nóg að það gerist hjá leikaranum, á milli leikaranna eða á milli leikara og náttúrunnar.

Leikhús fyrir mér er trúarleg upplifun sem skellist inn í hömlulaust Nú. Sem listamaðurinn mótar maður núði. Þess vegna er ég svo spenntur fyrir allri þjálfun og tækni svo þú getir sem best komið hlutum til skila sjónrænt og með hljóði og hljómfalli. Mér finnst spennandi þegar allt gengur upp í eina heild, þegar leikarinn hefur mótar núði í form. Þegar vel tekst til ertu kominn með guð inn í þetta eða hið æðra sjálf.

Í Áhugaleikhúsi atvinnumanna er ég að leita til upphafsins, þessarar dásamlegu ánægju sem ég hafði af leiklistinni, í raun sem barn. Þessari gleði tapar atvinnuleikarinn oft hægt og rólega. Ég spyr spurningarnar: „Af hverju er ég að vinna við leiklist? „ Og svarið er: „Af því að mér þykir þetta skemmtilegt. Þetta er eitthvað sem ég brenn fyrir.“

Við erum ekki að selja miða, við fáum ekki alltaf borguð laun og okkur er sama um gagnrýni. Það að gera eitthvað vegna ánægjunnar gerir það að verkum að þú öðlast frelsi. Þér eru engin takmörk sett og það sem þú gerir getur bara verið rétt.

Mars, örverk um já og nei

Íslendingar ganga í fyrsta sinn til þjóðaratkvæðagreislu og gos hefst undir jökli. Forseti Íslands notaði málskotsrétt sinn og vísaði frumvarpi vegna afgreiðslu Icesave samningsins til þjóðarinnar. Samningaviðræður stjórnvalda héldu þó áfram og þegar undirbúningur kosninganna var liðinn var spurningin ekki lengur aktúel og kosningin að margra mati skrípaleikur einn. Överk um já og nei er skrípaleikur.

María og Jósef koma til skrásetningar en eru umsvifalaust leidd inn í óskiljanlegt ferli kosninga. María tekur hlutverk sitt alvarlega á meðan Jósef er heldur kærulausari. Þegar þau hafa kosið eru svörin brennd á grillinu og útkoman verður að Íslendingar kjósi SS pylsur. Hjónin halda ferð sinni áfram hæstánægð með ókeypis pylsur en koma svo hlaupandi til baka á flóttu undan gosi en gos var það eina sem vantaði til að fullkomna pylsumáltíðina. Leikstíll verksins er tvískiptur en embættismaðurinn er leikinn í trúðsleik meðan María og Jósef eru leikin í hófstílltum raunsæisstíl. Leikstíllinn undirstrikar tvískinnung kosninganna og þá gjá sem myndast hafði á milli þjóðar og stjórnvalda.

Þátttakendur: Árni Pétur Guðjónsson, Kristjana Skúla-dóttir og Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Sveinn Ólafur Gunnarsson

Það er mjög þerapískt að tilheyra algjörlega núinu

Minn hugur er mjög opinn gagnvart leikhúsinu, það eina sem ekki hefur höfðað til mín eru þessi miklu markaðsform eins og söngleikurinn og farsinn því þar er gengið svo langt í að þóknast áhorfendum og miðasöluinni. Ég vil sjá eitthvað ófyrirsjáanlegt og er þess vegna að verða ansi krefjandi áhorfandi. Ég fer og sé allt og það er mikið af fyrirsjáanlegu leikhúsi. Mér finnst reyndar mjög áhugavert og lærdómsríkt að sjá mjög lélegt leikhús. Leikhús getur verið ófyrirsjáanlega lélegt. Dansleikhús pikkar svolítið í mig því það er gert á öðrum forsendum en sagnleikhúsið.

Ég hef tekið þátt í allskonar sýningum, dansleikhúsi, barnleikhúsi, hálfgerðu gjörningaleikhúsi og þetta gefur mér allt jafn mikið. Mér þykir gaman að gera eitthvað tiltölulega ólíkt. Það er áhugavert að fara djúpt ofan í karakterpælingar, vinna innan frá og út og þaðan í að vinna utan frá og inn eins og í Áhugaleikhúsi atvinnumanna, að vinna í myndum, tónlist, samhengi og hrynjandi. Oft lendir maður á sama punkti með þessum mismunandi aðferðum, þessari ólíku nálgun.

Það sem er gott við að vinna utan frá og inn er að maður er ekki að hugsa um sinn eigin performans heldur um sjálfan sig sem hluta af heild. Smám saman ferðu að aðgreina þig frá heildinni, að skilgreina þitt hlutverk, ferð að vinna ýmis sérkenni, finna þínar nótur innan tónverksins.

Í hinni leiðinni byrjar leikarinn vinnuna í sjálfum sér, sinni persónu, bakgrunni og endar á því að koma sér fyrir innan heildarinnar. Þessar tvær aðferðir skila þó oft svipaðri útkomu að mínu mati. Eins er áhugavert að byrja í mikilli smæð og hlaða síðan utaná eða fara þveröfugt að, byrja í mikilli stærð og smætta svo niður.

Leikhúsið er það besta sem komið hefur fyrir mig. Það losaði um allt og ég kom útúr sjálfum mér. Ég þurfti að takast á við ýmsa djöfla og losa mig við allskonar kvilla og að vissu leyti bjargaði leiklistin mér.

Mér finnst gott að hverfa þessum heimi og lúta heimi sviðsins. Það er mjög þerapískt að tilheyra algjörlega núinu. Þegar maður dvelur lengi í núinu þá fer að þæfa í sporin og hugsunin hættir að leita aftur í fortíðina og einhverja þráhyggju.

Öll hlustun og skynjun verður miklu sterkari í núinu. Maður stígur einhvern veginn útúr sjálfum sér, verður hluti af því sem er að gerast í kringum mann og maður verður einskonar viðbragð við því sem gerist.

Sköpunarferli og sýningarferli eru mjög ólík fyrir mér. Sköpunarferlið er einskonar rannsóknarvinna – gátan um manninn. Oft er ég að vinna með hluti í sköpunarferlinu sem ég skil ekki eða ég er að bögglast með. En það er ekki gott að reyna að nota óleysta hluti úr eigin lífi beint í ferlið, það getur bara sprungið. Stundum nýti ég hluti sem ég hef upplifað og unnið úr og mjög oft nota ég áhugavert fólk sem er nálægt mér og raða saman persónueinkennum margra. Persónuleg tenging kemur oft hægt og bítandi í ferlinu og ef ég legg eitthvað persónulegt inni það sem ég er að gera öðlast ég meiri ást á efninu.

Þegar leikhúsið er komið í sýningarferli er það heilagt fyrir mér. Ég bið t.d. alltaf fyrir sýningar. Sviðið sjálft á sýningu er heilagur staður sem gerir þá kröfu að ég gefi allt sem ég mögulega get. Það er alltaf jafn krefjandi, jafnvel þó maður sé búin að leika sömu sýninguna 100 sinnum. En þessi svör mín lúta öll að því hvernig leikarinn undirbýr sig og vinnur persónu en stóri galdurinn og raunverulega listin felst auðvitað í samleiknum, sena er aðeins jafn góð og samleikur leikaranna.

Apríl, örverk um fyrirgefningu

Sagt er að Apríl sé grimmastur mánaða og mátti það til sanns vegar árið 2010. Mikill áfellsdómur féll á stjórnvöld þessa lands þegar rannsóknarskýrslan leit dagsins ljós og stjórnmalafólk grét sumt og baðst fyrirgefningar í fjölmiðlum. Skýrsla rannsóknarnefndar fór í þækil Áhugaleikhússins í byrjun mánaðar og varð að friðþægingarathöfn leikhússins þar sem öllum almenningi gafst kostur á að biðjast fyrirgefningar á misgjörðum sínum. Flestir meðlimir leikhússins tóku þátt í gjörningnum og nokkrir gestir notuðu tækifærið til þess að skrifa í beinni útsendingu frammi fyrir alþjóð.

Flutt var brot úr ljóðinu Eyðilandið eftir T.S. Elliot

Apríl er grimmastur allra mánaða
vekur blóm upp úr dauðum berangri,
blander saman þrám og minningum,
kitlar dofnar rætur með regni.
Veturinn hélt á oss varma,
hjúpaði jörðina í mjöll og gleysku,
geymdi lífsvott í þurru laukum.

Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir, Arndís Hrönn Egilsdóttir, Árni Pétur Guðjónsson, Hannes Óli Ágústsson, Jörunn Sigurðardóttir, Lára Sveinsdóttir, Magnús Guðmundsson, Orri Huginn Ágústsson, Ólöf Ingólfssdóttir, Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Magnús Guðmundsson

Í leikhúsinu talar maður öðruvísi saman

Í leikhúsinu talar maður öðruvísi saman. Ég hef ekki verið þekktur fyrir að lesa mikið af bókum og finnst ég því stundum hafa farið á mis við vitneskju sem ég hefði viljað öðlast. Leikhúsið á hinn bóginn gefur mér mikið og hefur verið mikill skóli fyrir mig.

Vinnan að verkunum, með fólkinu er mjög skemmtileg því að þar talar maður saman á annan hátt en út í lífinu. Samtalið sem maður á í sköpunarferlinu er alltaf lærdómsríkt.

Það er mjög gefandi þegar allir listamenn leikhússins leggja eitthvað af mörkum og allir hafa eitthvað að segja eins og hjá Áhugaleikhúsi atvinnumanna.

Erfitt samstarf, þar sem eru átök og skiptar skoðanir, er líka gefandi og lærdómsríkt þó það sé kannski ekki alltaf eins ánægjulegt. Ég á líka samtöl við mína kúnna á hárgreiðslustofunni en munurinn er sá að samtalið í leikhúsinu varir lengur og er dýpra og útgangspunktur allra er verið sem er verið að vinna að. Mér finnst ég alltaf vera að læra eitthvað nýtt með hverri sýningu. Æfingaferlið er í raun maraþon samtal. Í Áhugaleikhúsi atvinnumanna er fólkið mjög ólíkt, það er á ólíkum aldri og kemur frá ólíkum stöðum. Við lærum mjög mikið hvert af öðru t.d. nýja sýn á leikhúsið og lífið.

Annað samtal sem á sér stað í leikhúsinu er samtalið við áhorfandann. Í stefnumótinu við áhorfendur hefur maður tækifæri til þess að miðla því sem maður hefur lært í ferlinu. Maður er í raun ekki að sýna fyrir áhorfendur

heldur að leika sér með þeim því áhorfandinn tekur alltaf mikinn þátt í sýningunni. Þegar áhorfanda leiðist er hann jafnvel að taka enn meira þátt því þá hefur sýningin sterk áhrif á hann og viðbrögð hans áhrif út frá honum.

Mér finnst nálægðin við áhorfendurna og að upplifa eitthvað með þeim mjög eftirsóknarvert. Sýning er t.d. alltaf mjög ólík eftir því hver er að horfa á hana. Það kemur önnur orka með nýjum áhorfendum og sýningin fer á mismunandi plan. Maður er í raun aldrei að sýna sömu sýninguna því það eru alltaf nýjir þátttakendur. Sem leikari má segja að ég upplifi sýningar með áhorfendum.

Áhorfandinn fer yfirleitt að búa til sögu. Þegar fólk tekur við hlutum verðum það að setja þá í samhengi til þess að skilja þá. Það er sama hvað við reynum að segja litla sögu, það verður alltaf til saga í hugum áhorfandans. Sagan er gott form til þess að miðla hlutum. Ég held að leikhúsið sé alltaf að miðla einhverjum sögum. Sagan er ekkert endilega línuleg saga.

Í Áhugaleikhúsinu erum við ekki að segja eina ákveðna sögu en ég held að áhorfendur lesi samt alltaf ákveðnar sögur, hvort sem það er saga mannkyns eða einnar manneskju.

Ég held það sé eiginlega ekki hægt að segja ekki sögu. Áhorfandinn á alltaf eftir að taka það sem hann sér og setja það í það form sem hann skilur best.

Priðja samtalið er áhorfenda sín á milli. Það er svo mikið hægt að lesa úr hverri sýningu. Að ganga útaf sýningu og hugsa um hana, tala um hana við aðra manneskju, tala um mismunandi upplifanir; þar liggur mikill lærdómur. Maður er stundum svo straumlínulaga í hugsun sinni. Að tala við aðra mannesku um sýningu og hlusta á upplifun hennar getur stundum opnað augu manns og algjörlega breytt sýn manns.

Maí, örverk um garðyrkju

Maí er mánuður vorverka. Gengið var til sveitastjórnarkosninga í lok mánaðarins og kosningaloforðin sveimuðu í vorvindunum. Spesíal Guðmundsson er með sérstaka hugmyndafræði þegar kemur að garðyrkju. Hann talar eins og stjórnmálamaður um garðinn þinn og uppúr honum vella garðyrkulausnir í löngum bönum. Garðyrkja hans snýst um skyndilausnir og ógeðfelldar hugmyndir um að klóra aðeins í yfirborð jarðvegsins, að byggja upp garð á einærum jurtum og um að nota mannaskít sem áburð. Í ljós kemur að hann hefur aðeins áhuga á að nota garðinn í að grilla. Verkið veltir fyrir sér drifkrafti stjórnmálamannanna og setur spurningarmerki við vilja þeirra til róttækra breytinga. Hvernig garður á Ísland að vera?

Þátttakandi: Orri Huginn Ágústsson

Orri Huginn Ágústsson

Leikhús er fyrir fólk

Leikhúsið er samvinnuferli þar sem fullt af ólíku fólki kemur saman og ef allir leggja sig fram getur útkoman orðið eitthvað miklu stærra en summa fhlutanna, mengið sjálft eitt og sér. Leikhúsið snýst um að skapa sameiginlegan grundvöll.

Ef ég sem leikari, höfundur, leikstjóri eða hvaðeina vinn mitt ferli einangrað þá fer verkefnið bara þangað sem ég ætlaði með það í upphafi og útkoman verður fyrirsjáanleg. Það liggja engir töfrar í því.

Töfrarnir verða til þegar við leggjum okkur öll á línuna og gefum eins mikið og við getum. Það sem gerist er ófyrirséð af því það varð til á leiðinni.

Það sama gerist þegar áhorfendum er boðið inn í leikhúsið. Fólk kemur ekki bara inn, sest niður og slekkur á símanum sínum og eyðir tíma í að láta segja sér sögu, heldur kemur saman hópur fólks sem og gengst inn á samning hvert við annað. Það er ekki það að ég einn sitji í myrkrinu og pikki upp hugmyndir af sviðinu og láti þær segja mér eitthvað heldur gerum við það öll saman og á nákvæmlega sama andartakinu verður til einhver sameiginlegur skilningur á sögunni eða efninu sem verið er að fjalla um. Í þessu augnabliki liggja einhverjir galdrar. Þetta er það sem er svo stórkostlegt við að vera leikari og í raun líka áhorfandi, þegar maður finnur þetta gerast. Það er fyrir þessi augnablik sem maður er að vinna við þetta.

Leikhús er auðvitað spegill samtímans á einhvern hátt, en fyrst og fremst er leikhúsið spegill manneskjunnar. Fólk tekur tíma úr sínu lífi og í gegnum töfra leikhússins

upplifir það sig sem hluta af stærra samhengi, samfélagi, og þegar best tekst til, einhverri samfellu. Maðurinn er kannski ekki eyland. Það er svo magnað að í okkar einstaklingsmiðaða samfélagi skulum við enn sækja í leikhúsið. Við komum saman og búum okkur til samfélag af því það er betra þannig.

Maðurinn hefur alltaf átt leikhús í einhverri mynd, hvort sem það er að einn maður stendur upp við eldinn og segir sögu eða býr til skugga á hellisvegginn. Við höfum þörf fyrir leikhús og galdra leikhússins má nota til þess að minna fólk á að það er hluti af stærri heild, að gjörðir þeirra hafi áhrif út fyrir þess innsta hring.

Það er þó ekki mitt að ákveða hvað áhorfandinn á að gera við upplifunina heldur bara að veita þennan grundvöll. Í samfélagi þar sem hraðinn er rosalegur, athyglisbresturinn í algleymi, er frábært að fólk gefi sér tíma til að ganga inn í leikhúsið þar sem dyrunum er lokað á eftir því, ljósin eru slökkt og fólk boðið að einbeita sér bara að einum hlut á meðan sýningin varir. Fólk gengst inn á það og að áhorfendur setji sína orku í að meðtaka er grundvöllur þess að eitthvað geti orðið til. Töfrar leiklistarinnar eru í raun bara eðlisfræði, leikararnir standa á sviðinu og senda sína orku út í salinn, áhorfendur sitja útí sal og svara með orku á móti sem er send uppá svið og í þessu verður til þetta töfra-móment. Ég held að helgi leikhússins felist í þessu augnabliki

Leikhús er fyrir fólk og hjá Áhugaleikhúsi atvinnumanna búum við til leikhús fyrir fólk. Við ögrum væntingum áhorfenda en treystum þeim jafnframt til þess að meðtaka það sem þeir hafa ekki áður séð og til þess að geta fyllt upp í eyðurnar. Mér finnst leikhús ekki endilega eiga að þóknast fólki og gefa því það sem það þekkir og veit að það hefur gaman af, heldur einmitt að gefa fólki það sem það veit ekki ennþá að það vill.

Júní, örverk um það Besta við Ísland

Í þjóðhátíðarmánuði Íslendinga hélt Áhugaleikhús atvinnumanna keppni um BESTU FJALLKONUNA 2010. Reykvíkingar höfðu nýverið kosið yfir sig BESTA flokkinn sem var fyndinn, frjáls og óháður stjórnmálaflokkur. Keppnin endurspeglar ríkjandi gildi samfélagsins í júní 2010 en keppt var í fegurð, fyndni, frumleika og heiðarleika.

Vinningshafi keppinnar Ólöf Ingólfsdóttir flutti sitt eigið ættjarðarljóð við krýninguna.

Kynnir: Steinunn Knútsdóttir

Keppendur:

Lára Sveinsdóttir

Elísabet Kristín Jökulsdóttir

Rúnar Guðbrandsson

Eva Björk Kaaber

Hera Guðmundsdóttir

Ólöf Ingólfsdóttir

Úrslit í keppninni um BESTU fjallkonuna 2010:

Fallegasta fjallkonan 2010: Hera Guðmundsdóttir

Fyndnasta fjallkonan 2010: Elísabet Kristín Jökulsdóttir

Frumlegasta fjallkonan 2010: Rúnar Guðbrandsson

BESTA fjallkonan 2010: Ólöf Ingólfsdóttir

Rúnar Guðbrandsson

Leiklistin er orkustöð

Leiklist er tæki til þess að skynja og skilja eðli og möguleika mannsins.

Lifandi fólk, staður og stund er hráefnið.

Fólk, rými og tími eru alltaf viðfangsefnið, stundum líka frásögn: saga, ljóð, mynd, hljóð.

Leiklistin er orkustöð þar sem lífskraftur manneskjunnar er beislaður og honum beint í farvegi tíma og rýmis. Staðurinn og stundin er yfirleitt hér og nú en með nútíma tækni má teygja þau og toga og afbaka með ýmsum hætti.

Í aldanna rás hafa myndast hefðir, leikreglur og lögmál í listgreininni, misjafnlega lífseigar. Þá verður stundum til framleiðsluleikhús, leikhús sem heldur sig innan ríkjandi hefðar hverju sinni, nýtir sér viðurkennt verklag og þekktar aðferðir til að framleiða sýningar fyrir sinn markhóp, þetta er svona „safe play“, fyrir meginstrauminn, = markaðsleikhús. En það hefur líka alltaf verið til framfaraleikhús, stundum kallað jaðarleikhús, en ég sé það ekki í jaðrinum heldur miklu frekar í fararbroddi. Hugsanlega undir miðjunni, þaðan sem það dælir nýjum aðferðum, hugmyndum og fagurfræði inni meginstrauminn og nærir hann og endurnýjar eins og uppsprettan á botni hins bóligna fljóts. Það er sá angur leiklistarinnar sem heillar mig mest og þar kys ég að starfa á tilraunastofunni við rannsóknir og nýsköpun. Þar sem við getum kannað eðli mannsins og eiginleika, möguleika og takmörk með aðstoð skáldskaparlistarinnar, sönglistarinnar, danslistarinnar, íþróttanna, fimleikanna, mannfræðinnar, sálfræðinnar, félagsvísindanna, lífeðlisfræðinnar, lækisfræðinnar, o.s.fr. ; kannað

eiginleika rýmisins með aðstoð; byggingarlistarinnar verkfræðinnar, eðlisfræðinnar, o.s.fr.; og eiginleika tímans með aðstoð; afstæðiskennningarinnar og geimvísindanna.

Niðurstöðum rannsókna má svo finna form í leiksýningu, - ef vill og þá þarf að móta og þróa aðferðafræði, hugmyndafræði og fagurfræði og hugsanlega stýðst maður við bókmenntir, tónlist, myndlist og dans.

Það þarf stöðugt að vera að gera tilraunir í leikhúsinu til þess að halda lífi í listgreininni, hún hefur nú stundum lent í öndunarvél. Það eiga allar viðurkenndar starfsgreinar tilraunastofnanir og vísindastyrki, það er til tilraunastofa landbúnaðarins, tilraunastofnun byggingariðnaðarins, Rannís o.s.fr. Það er viðurkennd staðreynd að til þess að framfarir geti átt sér stað þurfi að vera fólk á vísindastofum að gera frumrannsóknir. Ef það verða framfarir í byggingarlist er það vegna þess að fólk hefur verið að gera tilraunir með steypublöndur og efni í rör. Það þarf að vera vísindafólk í listinni líka og það þarf að hafa aðstæður til þess að vinna. Það þarf góða undirstöðuþekkingu og aðferðafræði til þess að geta gert tilraun af viti. Sumir halda að tilraun í listum feli í sér að bara gera eitthvað úti loftið en það er mikill misskilningur. Þú verður að kunna að spyrja spurninga og vita að hverju þú ert að leita. Þú veist heldur ekki hvort tilraunin taki viku eða 15 ár.

Áhugaleikhús atvinnumanna er framfaraleikhús. Mér finnst það vera frábær, flott og mjög djörf tilraun til þess að gera leikhús algerlega óháð markaði, án peninga. Maður hefur náttúrulega velt fyrir sér peningum sem afli, auðvaldi heimsins og hvernig peningar virðast stjórna öllu. Það er mjög heillandi hugmynd að taka leikhúsið algerlega út úr þessu og sjá hvað gerist. Maður hefur vitað að það skapar manni ákveðið frelsi. Maður þarf bara alltaf einhverja peninga til að lifa og borða. Ég hef sjálfur alltaf verið að reyna að skapa mér griðland og gengið mis brösuglega því peningunum fylgja alltaf einhverjar málamiðlanir.

KOMDU

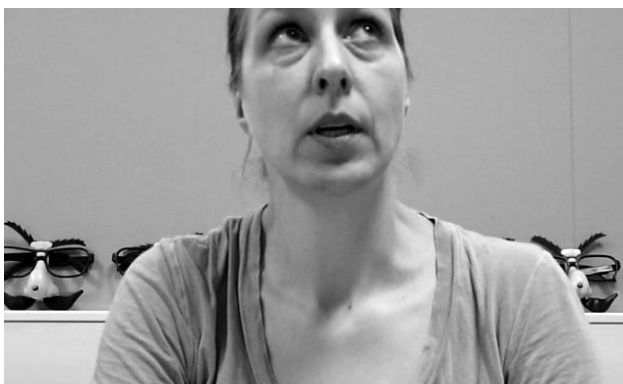
Komdu, litli Íslendingur,
göngum saman niður að sjó
og horfum á miðnætursólina
tylla sér á sjóndeildarhringinn
áður en hún tekur stefnuna
uppvíð á ný.

Komdu, litli Íslendingur,
leiðumst hönd í hönd út í hraunið
sem hvílir í allri sinni órólegu dýrð
undir þykku, dúnmjúku mosateppi
og geymir ótal leyndarmál
í djúpum gjótum.

Komdu, litli Íslendingur,
verum samferða upp á fjallið
sem verður brattara eftir því sem ofar dregur
og þegar við komumst ekki nær himninum
njótum við útsýnisins sem blasir við
svo langt sem augað eygir.

Látum ekkert slá okkur út af laginu.
Ekki öskugrátt rykið
sem þyrlast upp um leið og hreyfir vind.
Ekki stórkaraleg rafmagnsmöstrin
sem marsera frá fjöruborðinu lengst inn á fjöll.
Ekki endalaus einangrun landsins
sem heldur þjóðinni í áttahagafjötrum.
Ekki smáborgaralega minnimáttarkenndina
sem fyrirvaralaust brýst út í mikilmennskubrjálæði.
Ekki nóturlegt fámennið
sem gerir hugsanirnar litlar og allar hugmyndir eins.
Ekki beinagrindur nýbygginganna
sem andvana fæddar stara út í tómið.
Ekki alræði einkabílsins
sem liggur á blómstrandi götumenningu eins og mara.
Ekki ósveigjanlegar viðjar vanans
sem valda því að ekki er gefið til baka í strætó.
Ekki einu sinni karakterlaust veðrið
sem aldrei getur gert upp við sig hvernig það ætlar að vera.
Nei, ekki neitt, ekki neitt.

Komdu, litli Íslendingur,
varstu búinn að sjá hvað dýjamosinn
er ótrúlega grænn?

Ólöf Ingólfssdóttir

Ímyndunaraflið er eins og hver annar vöðvi

Í gegnum leikhúsið þroskum við hugmyndir okkar, hugarheim og ímyndunarafl.

List er grunnþörf sem er jafn mikilvæg og að borða og sofa, hvort sem það er að iðka eða njóta lista. List er mjög praktísk því hún þjálfar okkur í svo mikilvægum hlutum. Hún örvar ímyndunarafl okkar og finnur ný sjónarhorn á hluti sem eru þekktir. Það er mikilvægur þáttur í að komast af að geta séð ólíka möguleika og leiðir í lífinu.

Ímyndunaraflið er eins og hver annar vöðvi, við þjálfum það með því að nota það og styrkjum það með því að reyna á það og ögra því. Ef við örvum ekki ímyndunaraflið visnar það, verður að engu og hættir að nýtast okkur.

Sérstaða sviðslistanna í rófi listanna er sú að lista- maðurinn verður að vera á staðnum. Nærvera manneskj- unnar sem miðils er afgerandi þáttur og hvernig lista- maðurinn miðlar listaverkinu getur haft rosaleg áhrif á það hvernig viðtakandinn tekur við því.

Góður performer er gegnsær, hann er eins og rör fyrir listina. Listaverkið er ekki um hann jafnvel þó hann sé að segja sögu af sjálfum sér. Upplifunin, þetta augnablik á sviðinu, fjallar um söguna, tilfinninguna eða það sem liggur á bak við hana, eitthvað sem talar beint til áhorfendanna. Stóra kústin við að vera góður performer er að geta verið til staðar en um leið að geta gleymt sjálfum sér og verið eins og hlið sem opnast. Performerinn er lykilpersóna og

samtalið sem hann á við áhorfandann er það sem skiptir máli. Ég hef áhuga á þessu beina samtali við áhorfandann. Þess vegna kallar leikhúsið á mig sem listamann.

Áhugaleikhús atvinnumanna er stefnumót sviðslista- manna sem koma á ólíkum forsendum inn í vinnuna og er þar mikið rými fyrir hvern og einn til að koma til leiks eins og hann er. Þó allir hafi sitt rými er vöxturinn sameiginlegur og alltaf skýrt að allir eru á sama ferðalagi. Við höfum þróað með okkur ákveðna leið, vinnuaðferðir í gegnum fleiri sýningar og skapar það ákveðið öryggi og traust í vinnuferlinu, fólk veit að hverju það gengur og hvað það þarf að leggja af mörkum í vinnunni. Það er frelsi en samt agi.

Einn af kostum leikhússins er að það er svo lítil umgjörð þannig að verkin hvíla mjög mikið á leikurunum; sviðstilverunni og listamönnunum sem þar eru. Fókusinn er aldrei á umgjörðinni. Þá myndast þetta beina samtal við áhorfendur.

Mér finnst mjög spennandi að finna leið til að miðla með minni nærveru og finna fyrir þessu sambandi við áhorfandann.

Mér finnst líka mikilvægt að leiksýning nái að kveikja einhverjar hugmyndir hjá áhorfendum sem halda áfram í huga þeirra og þeir geti haldið áfram sköpuninni eftir að leiksýningunni lýkur. Leikhúsið á að virka örvandi á áhorfandann og gefa áhorfandanum rými til þess að hugsa sínar eigin hugsanir.

Júlí, örverk um að fara til fjalla

Í júlí var erfitt að semja örverk. Við toldum varla innandyra vegna fjallaferða og útivista. Okkur þótti því eina vitið að fremja okkar sumargjörning utandyra og sendum BESTU fjallkonuna 2010 í gönguskóm og lopapeysu til þess að upplifa dásendir íslensks sumars. Á leið sinni til fjalla er hún lokkuð af alíslenskum sírenum að sjávarmálinu þar sem hún finnur alnorskan bjargvætt sem býður henni um borð í fleyið sitt. BESTA fjallkonan fetar í fótspor margra Íslendinga í kreppunni sem leituðu á náðir frænda okkar Norðmanna í leit að gæfu og gjörvileika og siglir með prinsinum norska á haf út. Örverkið er myndbandsverk sem sýnt var í sýningarrýminu á Granda þegar fjallkonan hafði sett upp skiltið „farin á fjöll“ og skundað í gegnum leikrýmið og úti íslenskt sumarið.

Þátttakendur. Aðalbjörg Árnadóttir, Jórunn Sigurðardóttir, Kristjana Skúladóttir, Lára Sveinsdóttir, Orri Huginn Ágústsson og Steinunn Knútsdóttir.

Lára Sveinsdóttir

Leikhús er lífið og það er út um allt

Maður getur gert allt í leikhúsinu. Leikhús er þjónusta við fólk, það veitir því skemmtun, fræðslu, er spegill o.s.fr. Leikhús er bara svolítið eins og lífið. Það er kannski klisja, en já, „Leikhús er lífið og það er út um allt“. Leikhús er ekki endilega bara inn í svörtum kassa með sætum og ljósum, það getur verið út á götu og hvar sem er. Kannski er maður bara ekki nógu mikið útá götu til þess að sjá það.

Mér finnst gaman þegar mér finnst ég vera hluti af stærri jöfnu. Svólítið eins og þegar eitthvað gerist í heiminum t.d. árásin á tvíburaturnana. Allir muna hvað þeir voru að gera þegar fréttirnar bárust, atburðurinn sameinar okkur þó það sé ekki endilega fallett sem gerist. Þessa upplifun hef ég þegar ég er að vinna í leikhópi, þegar heill hópur verður einn, þá finnst mér ég finna fyrir töfrum leikhússins.

Áhorfandinn getur líka upplifað þessi augnablik, þá er eins og allir séu í sömu hugsun. Upplifunin verður einhvernvegin upphafin og maður hugsar: Við erum saman í þessu. Það finnst mér vera töfrar leikhússins.

Mér finnst oft vera mikil lygi í leikhúsinu, stundum góð en ekki alltaf. Leikarinn er í raun alltaf að ljúga, þykjast vera annar en hann er. Góður leikari er í raun bara rosalega góður lygari. Hann lýgur svo vel að við trúum honum. Við erum samt alltaf að reyna að vera sönn. Mér finnst ég ekki geta logið í Áhugaleikhús atvinnumanna. Það er mjög

frelsandi að þurfa ekki að ljúga. En maður er hræddur við það. Það er ekkert að skýla sér á bakvið og maður verður hræddur við að verða afhjúpaður.

En ég tek þátt á mínum forsendum. Það er í raun ég sem bið um að fá að vera með og það fjallar ekki um að hafa vinnu eða ekki. Það er mikið frelsi en það er um leið mjög ögrandi. Leikarinn ber svo mikla ábyrgð á sinni vinnu. Útkoman er ekki fyrirfram mótuð, þú veist í raun ekki beint út í hvað þú ert að fara. Það er ekki tilbúið handrit, leikstjórinn er ekki brúðustjórnnandi sem stýrir þínum ferðum sem þú svo fyllir upp í.

Í leikhúsinu finnst mér oft mikil samkeppni og samanburður. Það ýtir undir ákveðna einsleitni. Mér finnst allt leikhús á Íslandi eins, það er einsog það sé einhver formúla. Það er það sem gerir starfið með Áhugaleikhúsi atvinnumanna spennandi því þar er engin formúla, mér finnst ég alltaf vera að búa til nýtt leikhús. Þegar við stígum útúr formúlunni er eins og við stígum útúr „comfort zone“, allt í einu verður ekkert rétt og ekkert rangt. Kannski eru aðrir að gera eitthvað svipað annars staðar þó ég þekki það ekki nógu vel, en ég upplifi það sem við erum að gera alltaf sem eitthvað nýtt. Mér finnst ég ekki geta borið okkar vinnu saman við neitt annað sem ég er að gera í leikhúsinu.

Mér finnst leikhúsið almennt vera þræll formúlunnar og markaðarins, það er alltaf verið að framleiða sýningar til þess að selja áhorfendum í stað þess að búa til nýtt leikhús. Leikhúsið matreiðir ofan í áhorfandann það sem það heldur að hann vilji fá að sjá í stað þess að taka áhættur. Þó það geti verið gefandi og lærdómsríkt að vinna eftir formúlunni þá er minna rými fyrir sköpun listamannsins. Áhugaleikhús atvinnumanna veitir frelsi til sköpunar án málamiðlanna en frelsi ber líka með sér ábyrgð.

Ágúst, örverk um Ágúst eins og hann leggur sig

Ágúst eins og hann leggur sig er verk þar sem allir
 hugsanlegir eiginleikar Ágústmánaðar eru dregnir fram.
 Forláta sófi er hýfður uppúr undirdjúpum rýmisins og
 leikararnir taka sér sæti, auðmjúkir opnir og leitandi.
 Verkið tekur á sig tilvistarlegt yfirbragð þegar hugmyndir
 og atburðir fortíðar og væntingar um markmið og sýn
 fyrir framtíðina mætast í beinni útsendingu Áhugaleikhúss
 atvinnumanna á örverkinu Ágúst í Reykjavík 2010. Allt
 liggur undir, pólitík, kynlíf, sultugerð og útsölur, mikilvægt
 með lítilvægu, stórt með smáu, svart með hvítu. Spáð er
 fyrir um aðskilnað ríkis og kirkju og rifjaður upp Ágúst
 2001 þegar hryðjuverkaógnin var enn ekki yfirvofandi.
 Varpað er upp svipmynd af borgarstjóra í kjól, fyrr og síðar.

*Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir, Árni Pétur Guðjóns-
 son, Hannes Óli Ágústsson, Orri Huginn Ágústsson og
 Sveinn Ólafur Gunnarsson.*

Hannes Óli Ágústsson

Listin liggur ekki í rökhugsuninni

Mér finnst hugmyndafræði frásagnarleikhússins orðin svo sjálfsgöð í íslensku leikhúsi, það virðist vera orðið hið sjálfgefna form leiksýningar.

Ég sé mikið af flottum og vel gerðum leiksýningum en þegar ég fer að kafa ofan í það finnst mér þær frekar leiðinlegar. Leikhúsið er oftast það sem maður býst við af því og ef það er ekki það sem þú býst við verður hinn almenni áhorfandi fyrir vonbrigðum. Væntingar fólks eru línuleg frásögn, línuleg saga og allt þarf að vera svo skiljanlegt. Skilningur er orðinn mælistika fyrir gæði leiksýninga.

Mér finnst leikhúsið oft búið að matreiða allt ofan í mann, það er ekkert skilið eftir fyrir áhorfandann að takast á við. Ég sá pólitíska leiksýningu um daginn sem var mjög vel unnin í alla staði en þegar upp var staðið hafði hún engin áhrif á mig jafnvel þó hún ætlaði sér það því það var ekkert eftir fyrir mig að gera. Hún kom mér ekki við. Mér finnst eins og íslenskt leikhús geri ekkert annað en að staðfesta heimsmynd mína.

Leikhús getur miklu meira. Það sem leikhúsið hefur fram yfir kvikmyndina er „hér og nú“ dæmið; að vera lifandi í sama rými, í sameiginlegri orku. Mér finnst gaman þegar áhorfandinn gegnir ekki hlutlausu hlutverki viðtakandans heldur er tekinn með í augnablikið. Mér finnst gaman að leikhúsi sem leikur sér með leikhúsformið, þar sem blekkingunni er sleppt, þar sem er enginn fjórði veggur og ekkert endilega verið að segja manni sögu eða varpa upp raunsærri mynd af veruleikanum. Mér finnst leikhús sem er meðvitað um sjálft sig spennandi. Þegar blekkingin hverfur

hleypir það áhorfandanum inn í sýninguna. Blekkingin er oft meira ráðandi í íslenska leikhúsinu en vinnan með núði. Mér finnst augnablikið mest spennandi við leikhúsið og samrýmdin sem skapast í núinu.

Uppáhald sýningarnar mínar eru oftast danssýningar, ekki af því að ég skilji allt sem í þeim er heldur leyfi ég mér að skynja frekar en að skilja. Það finnst mér ótrúlega magnað.

Maður getur líka skilið með skynjuninni, maður getur skilið hluti án þess að koma þeim í orð eða færa upplifunina í einhverja lógík. Ég met ekki myndlistaverk eftir því hvernig ég skil það heldur eftir því hvernig ég upplifi það. Frumkrafan í fæstum listgreinum er rökrænn skilningur.

Dansarar vinna yfirleitt meira með óhlutbundnar hugmyndir en leikarar. Ég held það hafi eitthvað með menntunina að gera. Leikurum er kennt að fara inn rökhugsun og að persónusköpun sé grunnurinn að vinnu leikarans. Leikarinn lærir að skilja og setja sig í spor annarrar persónu og að búa til sögu. Allt þetta „upphaf, miðja og endir“ dæmi getur verið svolítið hamlandi, held ég. Mér finnst að maður ætti að skipta út hugmyndinni um sögu fyrir hugmyndina um strúktúr þar sem nokkrar línur geta verið til samtímis. Strúktúr er mjög mikilvægur og ég held að leikarar ættu að vinna meira með hugmyndir og strúktúr út frá þeim.

Ég er mjög meðvitaður um þennan fókus og mér finnst sagan ekki vera grunnurinn í vinnu leikarans þó að vinnan með persónuna geti komið síðar. Grunnurinn í vinnu leikarans er hann sjálfur á sviðinu, í rýminu, í sínum líkama, með sitt ímyndunarafl, skynfæri og hugmyndir – það er grunnurinn, þaðan er hægt að skapa sameiginlega sögn. Grunnvinna leikarans í verkefnum er dýnamísk vinna í rýminu, með líkamlegri hlustun og samspili en ekki rökhugsun og greining, þó að auðvitað fylgi það stundum með. Þannig vinnum við t.d. í Áhugaleikhúsi atvinnumanna.

Listin liggur ekki í rökhugsuninni.

September, örverk um sekt og sakleysi

September var mánuður dóma. Umræða var um sekt eða sakleysi ráðherra vegna fjármálahrunsins 2008, sekt eða sakleysi nímennina sem réðust inn á Alþingi í búsaðaldabyltingunni, sekt eða sakleysi lánastofnanna vegna gengislána, sekt eða sakleysi hjóðkirkjunnar vegna kynferðisglæpa embættismanna hennar og sekt eða sakleysi kynþáttahatara sem réðust með hótunum að nýbúum. Þegar vangaveltur um sekt og sakleysi beinast að auðvaldinu eða rótgrónum stofnunum og embættum er við ramman reip að draga. Varnirnar taka á sig form gagnárása og bendir hver á annan og allir firra sig ábyrgð – þeir gerðu þetta í góðri trú. Í örverki um sekt og sakleysi er fundinn þægilegur blóraböggull, saklaus tónlistarmaður. Stjórnvaldið missir sig í dómsuppkvaðningunum og missir blóraböggullinn úr húsi. Beinast þá ásakanir þeirra hver að öðrum þar til allir koma sér undan dómi nema einn sem bíður dóms.

Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir, Árni Pétur Guðjónsson, Halldóra Malín Pétursdóttir, Hannes Óli Ágústsson, Orri Huginn Ágústsson og Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Halldóra Malín Pétursdóttir

Leikarinn er svolítið eins og stökkbreytt veira

„Leikhús“, það er allt lífið inn í þessari skilgreiningu. Leikhús var hattur yfir allt það sem ég vildi gera í lífinu. Ég sá sem barn sýningu hjá Leikfélagi Fljótsdalshéraðs á Fiðlaranum á þakinu og þá var þetta bara ákveðið. Ég sagði við mömmu og pabba „jæja, þá megið þið skrá mig í leikfélag Fljótsdalshéraðs“. Ég lék í öllum sýningum leikfélagsins þangað til ég var átján ára, þá prófaði ég öll hin hlutverkin líka, ég vann við búninga, leikmynd og ljós. Ég var fljót að sjá að leikhúsið var ekki bara leikarinn sem við horfum á heldur er svo margt sem hittist í leikhúsinu; myndlistin hittir tónlistina sem hittir ljósin sem hittir leikarann sem að lokum hittir áhorfandann. Leiksýning er svolítið eins og flugeldur sem er sendur út í loftið, hann springur og kemur aldrei aftur en hann getur haft áhrif á næsta flugeld sem er settur af stað. Þá á ég við að sýningin getur haft áhrif á alla þá sem eru á stefnumótinu, áhorfandann og listamennina og næsti flugeldur getur farið af stað í hverju þeirra.

Þetta stefnumót finnst mér heillandi, ekki bara að vera leikari. Þess vegna bý ég kannski til svo mikið sjálf. Mér finnst mest spennandi í leikhúsinu þegar það er sterkur dýalógur milli listgreinanna og hýerarkían er ekki eins og við þekkjum hana þar sem handritshöfundurinn trónir á toppnum, þá kemur leikstjórinn með sitt listræna teymi og svo leikarinn. Leikhús hefur meiri áhrif á mig þegar það

er meira jafnvægi á milli listgreinanna. Í Áhugaleikhúsi atvinnumanna er búið að taka handritshöfundinn út og allir geta koma með innlegg í handritið, það finnst mér mjög örvandi.

Mér finnst leikhús skiptast í tvennt, annars vegar einhverskonar jaðarleikhús og hins vegar miðjuleikhús. Miðjuleikhúsið er það sem flestir þekkja og er svolítið allra á meðan mér finnst jaðarleikhúsið vera fyrir fagið. Sjálfstæðu hóparnir finnst mér oftara gera eitthvað sem höfðar til annarra listamanna og veitir þeim innblástur því þar er oftara verið að ýta við forminu. Mér finnst gott að vinna á jaðrinum því þar er spennandi að vera sem listamaður. Reyndar væri ég samt alveg til í að leika í einhverjum geðveikum söngleik og sýna á hverju kvöldi í langan tíma. Í jaðarleikhúsinu eru sýningar yfirleitt sýndar í 8 – 12 skipti en mér þætti spennandi að fara inn í heragann sem fylgir því að sýna krefjandi sýningu mjög oft. Þá kemur handverk leikarans í ljós, líkams- og raddþjálfun hans. Mér finnst vinna leikarans nefnilega spennandi sem verkfræði. Hvað kunnum við vel á tólið okkar, hvert sækjum við styrkinn þegar við þurfum að leika þrjár sýningar á dag?

Leikarinn er svolítið eins og stökkbreytt veira. Við erum alltaf að setja okkur í hlutverk, við tökum tilfinningar annarra og gerum að okkar. Jafnvel þótt að ég hafi aldrei misst neinn úr krabbameini þá gæti ég tekið tilfinningar einhvers sem hefur gert það og náð svo góðum árangri í að gera tilfinninguna að minni að fólk trúir því. Þegar ég tek að mér hlutverk verð ég að stökkbreytast í áttina að því hlutverki. Þess vegna held ég að stutt æfingafæri séu ekki góð því stökkbreytingin getur tekið svolítinn tíma og ef þú hefur ekki tíma ferðu auðveldar í eitthvað kunnuglegt. Ég vinn yfirleitt utan frá og inn. Mér finnst best að finna karakter líkamlegt form áður en ég fer að vinna hugsun og tilfinningu. Á meðan ég er að vinna með það ytra eru hlutirnir að raðast upp innra með mér. Þegar við unnum September laug ég því að ég kynni á gítar. Á meðan ég var að pikka upp gripin og læra lagið var ég ómeðvitað að hugsa um þessa krúttstelpu sem ég var að fara að leika. Þegar ég var búin að læra lagið var hún bara þarna.

Október, örverk um byltingu

Október var mánuður lyklabyltingarinnar. Fólkið mótmælti óréttlæti gengislána og krafðist niðurfellingu lána. Í þvögunni mátti sjá konur á pelsum og víða hljómaði, „trommum burtu kommana“. Jeppum var lagt á umferðareyjur og fólkið steig út úr bílunum sínum og veifaði bíllyklunum sínum í mótmælaskyni. Hér mátti sjá nýjan hóp mótmælenda sem ekki hafði áður látið í sér heyra. Áhugaleikhúsið veltir í verkinu fyrir sér hverjir þessir mótmælendur séu og spyr sig að því hvort allar þeirra kröfur hafi verið réttmætar og raunsæjar. Strandaglópurinn úr síðasta verki er fenginn til að vera með skemmtiatriði í kaffitíma mótmælenda og skapast mikil stemning í hópnum við söng og gítarleik stjórnmálamannsins. Eftir sönginn fara sumir aftur að mótmæla, aðrir fara í golf.

Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir, Árni Pétur Guðjónsson, Hannes Óli Ágústsson, Jórunn Sigurðardóttir, Rúnar Guðbrandsson og Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Jórunn Sigurðardóttir

Leikhúsið er eins og risastór skúlptúr

Ég valdi leikhúsið sem miðil á sínum tíma af því að mér fannst manneskjan svo áhugaverð, svo margbreytileg og svo mikil ráðgáta. Mig langaði til að kynnst henni betur; mig langaði að vera aðrar manneskjur og kynnst þeim þannig. Ég var þá þegar mjög heilluð af skáldskap og hvernig orðin tjá hugsun, tjá manneskjur og þetta kom svo vel saman í leikhúsinu. Í leikhúsinu var sláttur sem reif mann með. Ég vildi hafa áhrif og ég trúði því að leikhúsið gæti haft áhrif, breytt hugsun fólks og opnað augu þess. Í dag held ég ekki að leikhúsið geti breytt heiminum í pólitískum skilningi en ég er sannfærð um að það getur haft áhrif, jafnvel breytt skynjun fólks á heiminum.

Leikhúsið er eins og risastór skúlptúr. Það er engin önnur listgrein sem getur búið til skúlptúr úr andrými, tíðaranda, hreyfanleika og breytileika. Leikhúsið er aldrei eins. Það nær í raun aldrei endamarki sínu, það er alltaf í verðandi. Verðandið er þessi stöðuga endurfæðing augnabliksins.

Listamenn vilja gjarnan festa eitthvað niður, gera eitthvað varanlegt en leikhúsið getur ekki verið varanlegt. Leiksýningunni, fundinum við áhorfendur lýkur vissulega, en hugsunin heldur samt áfram. Leiksýningin er hvergi annars staðar til en í þeim fræjum sem hún sáir.

Það sem gerir leikhúsið algerlega einstakt er þessi lifandi manneskja á sviðinu og að tíminn á sviðinu er nákvæmlega eins einfaldur og um leið nákvæmlega eins upphlaðinn og tími manneskjunnar sem er að horfa á. Það er þessi

manneskja sem áhorfendum finnst skemmtilegast og áhugaverðast að horfa á, held ég. Hún er þarna í allri sinni nánd til þess að tala við þig, jafnvel þó að þú sért í þessum mikla fjölda. Þegar maður stendur sjálfur á sviðinu, þegar manni líður vel og hvílir vel í því sem maður er að gera og treystir því, þá finnur maður þessa nánd við hvern einstakan í salnum. Það er tilfinningin af þessu stefnumóti sem við förum öll með út úr leikhúsinu, þegar leiksýningu er lokið. Það er svo mikill kraftur þar sem lifandi fólk kemur saman.

Leikhúsið í dag er frekar þunglamalegt að mínu mati og það á mjög erfitt með að breytast. Leikhúsið var á sínum tíma gert að þjóðríkisstofnun í Evrópu og stofnunin hefur styrkt stöðu sína. En leikhúsið sem listform náði ekki að dafna innan stofnunarinnar að mínu mati. Hefðbundið leikhús er mjög lokaður heimur, þar sem vinnuferlar eru í mjög föstum skorðum og listrænar ákvarðanir eru teknar í yfirstjórninni og frelsi listamannsins og listgreinarinnar er alveg ótrúlega lítið.

En listgreinin sjálf, þetta með að manneskjan rannsaki tilsvist sína með eigin líkama, með eigin gjörðum, því hefur í raun verið ótrúlega lítið beitt.

Í Áhugaleikhúsi atvinnumanna fer fram áhugaverð tilraun við að skoða lífið og manneskjuna í lífinu með aðferðum leikhússins. Það eru teknar fyrir stórar spurningar í stuttum verkum. Það sem mér finnst áhugavert við sýningar Áhugaleikhúss atvinnumanna er að þær ganga á skjön við hefðbundinn skilning á tíma og því að við séum á ferð eftir einhverri línu. Tímaskynjunin verður önnur en við eigum að venjast. Við skoðum form, rannsökum yfirborðið. Með því að skoða yfirborðið af nákvæmni í öllum blæbrigðum þess flettum við ofan af því sem undir liggur. Ég held að kafa ofan í örlög einnar manneskju sé orðin úrelt aðferð, sagan er orðin eins og safn sem stillt er upp og þá lokast ferlið. Leikhúsið þarf að vera kvikt, grípa boltana á lofti þar sem þeir eru. Í gegnum rými, rytma, líkama og orð má kryfja allt og tjá að sama skapi, nákvæmlega á þessu augnabliki ... og svo er það horfið - en er samt!

Nóvember, örverk um óskalög þjóðarinnar

Í þriðja sinn á árinu er kosið í Reykjavík. Í þetta sinn kýs þjóðin í persónukosningum, einskonar vinsældarkosningu. Kjósa skal fulltrúa fólksins til þess að semja ný stjórnlög fyrir nýja stjórnarskrá. Kosið skal um gildi sem frambjóðendur hyggjast heiðra.

María og Jósef eru mætt til leiks á ný, nú í leit að gistiheimili. Fyrir hitta þau tvo embættismenn sem eru á miðri stjórnlagæfingu. Þau eru að reyna að semja, ný og nútímalegri stjórnarlög. Þegar skötuhrjúin birtast á sjónarsviðinu kviknar djöfulleg hugmynd hjá embættismönnunum um að efna til samkeppni um óskalög þjóðarinnar til þess að narra Maríu og Jósef í að semja nýju stjórnlögin. Skipt er á surrealískan hátt inn í lagakeppni í beinni útsendingu þar sem Maríu og Jósef er stillt upp sem keppendum í nýjum stjórnarlögum. Þeim eru gefin númer og stillt fyrir framan hljóðnema þar sem þeim er gert að flytja sín óskalög. Jósef er gagnslaus og syngur ákall á arameísku til almættisins „faðir hví hefur þú yfirgefið mig“. Framlag hans er slegið útaf borðinu því aðeins eru tekin gild lög á íslensku. María vandar sig við sönginn og þylur upp öll þau gildi sem hugsanlega eru jákvæð og ættu heima í nýjum stjórnarlögum. Listin yfir gildin er langur og grípur hana jóðsótt þegar hápunkti söngsins er náð. Þeim er vísað með hasti til fjárhúsanna.

Þátttakendur: Arndís Hrönn Egilsdóttir, Árni Pétur Guðjónsson, Kristjana Skúladóttir og Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Arndís Hrönn Egisdóttir

Áhorfandinn er túlkandinn, sýningin verður til í honum

Leikhús er staður þar sem maður uppgötvar eitthvað um sjálfan sig, heiminn eða samfélagið, það getur verið hvort heldur vitsmunalegt eða tilfinningalegt. Leikhúsið gerir tilveruna dýpri, það setur hluti í stærra samhengi. Leikhúsið getur gefið lífsfyllingu og lit en ég held það breyti ekki endilega heiminum.

Áhugi minn hefur tekið breytingum í gegnum tíðina, ég hef farið í gegnum allskonar fasa, tímabil raunsæja leikhússins, melóðramatíska leikhússins, dansleikhússins og svo átti pólitíska leikhúsið sinn tíma, núna höfðar heimildaleikhús mjög mikið til mín. Mér finnst heimildaleikhús oft mjög flott, það hreyfir við mér þegar venjulegt fólk stendur á sviðinu, ekki leikarar. Mér finnst þetta form mjög áhugavert, kannski af því að það er nýtt fyrir mér. Annars finnst mér leikhús mest spennandi þegar það er lítið og þegar nálægðin er mikil. Mér leiðist oft í leikhúsi ef það er of stórt og ég er of langt frá.

Ég hef mikið unnið við devised sýningar og finnst skemmtilegt að taka þátt í að skapa eitthvað frá grunni. Þegar ég vann við Beyglurnar sem er mín fyrsta devised sýning man ég eftir þessu stolti yfir því að geta búið til eitthvað frá grunni. Það gaf mér mikið að þurfa að hugsa sem dramatúrg líka.

Sköpunarrými leikarans getur verið mismikið í sýningum. Mér finnst skemmtilegasta tímabil sköpunarferlisins þegar formið er komið og maður fer að fylla út í með litlu hlutunum. Stundum þarf maður mikla hjálp leikstjórans en stundum er maður mjög skapandi. Það sem skiptir miklu máli í sköpunarferlinu er gagnkvæmt traust innan leikhópsins, milli leikara innbyrðis og líka milli leikstjóra og leikara. Þegar þetta traust er fyrir hendi er gaman í vinnunni og manni eru allir vegir færir.

Mér finnst endurtekningin skemmtileg. Að sýna aftur og aftur. Þá er maður að fylla meira og meira inn í formið. Maður er oft ekki sjálfur, sem leikari, dómbær á það hvort sýning hafi verið vond eða góð. Þegar mér finnst ég t.d. ekki hafa fyllt nógu vel út í tilfinningu, verið köld í hjartanu getur það bara verið fínt fyrir áhorfandann. Ef maður hefur fundið einhverja tilfinningu í vinnunni liggur hún einhvernveginn í blóðinu og það skiptir kannski engu máli hvort maður finnur hana á sýningu eða ekki. Stundum er bara gott að vera kærulaus og svolítið úti á þekju. Það er hægt að vera of duglegur sem leikari. Leikarinn þarf ekki að sýna allt. Ef að leikari vinnur of mikið þá missir maður stundum áhuga sem áhorfandi, þá er ekkert andrými eftir.

Mér finnst áhorfandinn oftast vera vinur minn. Ég finn fyrir salnum, finn að eitthvað er í gangi, einhver straumur. Ég finn hlustunina í salnum, hvort áhorfendur beygja sig fram, finn andadrátt fólksins og heyri hvort andadrátturinn er snortinn. Áhorfandinn er túlkandinn, hann setur sýninguna saman, síar hana, sýningin verður til í honum. Það er hann sem horfir og sér myndina, hvort sem hún er spegill eða eitthvað annað.

Áhugaleikhús atvinnumanna býr til ákveðið skjól, það veitir tækifæri til þess að vinna sérhæfðar rannsóknir og möguleikann á að búa til það leikhús sem mann langar þá og þá stundina. Þetta er leikhús sem er búið til af áhuga og þrá af að rækta sitt fag.

Desember, örverk um hjálpræði

Að gefa eða þiggja, þar liggur efinn. Hvort ertu hjálpar þurfi eða aflögufær?

Í heimi þar sem gildin sprungu og þeir ríku urðu fátækir og hinir fátæku ríkir eru gráu svæðin stór.

Hjálparstofnanir keppast við að auglýsa hjálpræði og rauði dregillinn með öllu sínu fjölmiðlafári, hefur verið dreginn undir skömmunarraðirnar þar sem fátækir keppast við að næla í sína 15 mínútna frægð.

Ög hvað með andann?

Er sá sem veitir hið andlega hjálpræði hugsanlega sá sem í raun er andlega þurrausinn og hjálparþurfi? Hver hefur nægilegt siðferðisþrek til þess að predika yfir öðrum?

Í desember kristallast þrír fólksins í landinu, andlegar og veraldlegar, því fáir láta sér nægja hið daglega brauð eða kerti og spil. Spurningin um þörf verður hverfandi á meðan þráin fer vaxandi. Munum við ná að fullnægja væntingum okkar? Náum við þessu í tæka tíð?

Það sem við vitum með vissu er að frelsarinn er fæddur og fjallkonan er komin heim. Himnarnir opnast og englakór frá himnahöll hljómar á meðan stundirnar líða í aldanna skaut. Eitt augnablik veist þú ekki hvort tíminn líður áfram, rennur aftur eða stendur í stað.

Þátttakendur: Aðalbjörg Árnadóttir, Arndís Hrönn Egilsdóttir, Árni Pétur Guðjónsson, Hannes Óli Guðmundsson, Jörunn Sigurðardóttir, Kristjana Skúladóttir, Lára Sveinsdóttir, Magnús Guðmundsson, Orri Huginn Ágústsson, Ólöf Ingólfssdóttir, Rúnar Guðbrandsson, Steinunn Knútsdóttir, Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Kristjana Skúladóttir

Við erum í fríu flæði og hjálpumst öll að við að róa bátnum

Handverk leikarans heillaði mig gríðarlega í leikhúsinu í upphafi. Leikarinn er svo mikil hetja, í leiknum liggja svo miklir hæfileikar, svo miklir töfrar. Svo breytist maður og þroskast og í dag finnst mér miklu erfiðara að finna sýningu sem heillar mig. Þegar ég fer í leikhús vil ég láta snerta mig, hræra í mér og ég geri meiri kröfur. Ég man þegar ég sá fyrst sýningu þar sem línuleg saga var brotin upp og það var flakkað um í tíma og rými. Mér fannst það hrikalega flott. Um daginn sá ég einmitt svona sýningu sem var mjög vel unnin í alla staði en hún náði engan veginn að snerta mig, ég var einhvern veginn búin að sjá þetta þúsund sinnum. En fyrir marga sem voru þarna meðal áhorfenda var þetta eflaust æðisleg upplifun. Ætli ég þurfi ekki að leita meira út fyrir landsteinana til þess að finna leikhús sem raunverulega hrífur mig, potar í mig.

Mér finnst leikhúsið stundum eins og þjóðkirkjan, alltaf að reyna að finna réttlætingu fyrir sjálfri sér. Stundum er leikhúsið svo mikil stofnun að hún er rekin sjálfrar sín vegna og listamennirnir innan stofnunarinnar eru á kafi við að reyna að finna einhvern boðskap. Sumir listamennirnir eru eins og tönn í hjóli og snúast bara með þó þeir ætli sér það ekki því allir listamenn vilja hafa tilgang með því sem þeir eru að gera. Ef tilganginn vantar verður þetta bara eins

og sirkus þar sem allir eru bara að sýna hversu flinkir þeir eru. Ég held að fyrir marga leikara snúist þetta bara um að vera góður leikari.

Ég hef haft mikinn áhuga á barnamenningu og listum fyrir börn. Ég hef áhuga á að búa til list fyrir börn og að segja þeim sögur. Þegar maður gerir hluti fyrir börn þá losnar maður við ritskoðarann sinn, maður gefur sjálfum sér lausari tauminn og hugsar síður um hvernig þetta falli í kramið. Lítið, íntím leikhús getur búið til mikla töfra. Þegar maður tekur barn með sér inn í sögu, býr til heim og leiðir það inn þá þarf ekki leikhúsmaskínuna til þess að skapa töfrana, því barnið hefur svo ríkt ímyndunarafl, töfrarnir verða til í hugum barnanna. Í þessu einfalda formi þar sem miðillinn er notaður til þess að segja sögu og leikarinn segir hana þá er ljósassýningunni skipt út fyrir ímyndunaraflið. Þegar barnið kemur út þá er eins og það hafi verið í heimi verksins, eins og það hafi séð alla ævintýraveröldina þó hún hafi ekki verið endursköpuð á sviðinu.

Varðandi þennan ritskoðara; hvaða leikhúslistamaður ætli kannist ekki við hugsanir eins og: Er ég nógu frumlegur? Hvernig mun fólki finnast? Hvað ætli það segi um mig? Hvað munu gagnrýnendur segja? Ætli Grímunefndin mæti?

Ég heyrði Sigurð Pálsson rithöfund segja frá því þegar hann skrifaði Minnisbók að í þetta skiptið hafi hann lagt af stað í vinnuna án þess að hafa hugann við bókmenntaverðlaunin. Þetta sló mig á tvennan hátt, að hugsa til þess að rithöfundar skrifuðu til þess að fá verðlaun og líka það að fyrir þessa tilteknu bók fékk hann einmitt Íslensku bókmenntaverðlaunin.

Ég held að stór hluti listamanna séu þarna, alltaf að hugsa um einhverja viðurkenningu. Ég hef verið þar líka sjálf en hjá mér hefur kviknað löngun til þess að komast þaðan, komast undan ritskoðaranum. Komast undan því að vilja vera vinsæl og fá viðurkenningu, gera hluti á mínum forsendum.

Áhugaleikhús atvinnumanna er til á sínum eigin forsendum og hagar ekki seglum eftir vindi, það róir í þá átt sem það vill fara. Við erum í fríu flæði og hjálpumst öll að við að róa bátnum. Sem skapandi listamaður er gaman að fara inn í slíkt flæði.

Hugleiðing um leiklist og samfélagið.

Um örverk Áhugaleikhúss Atvinnumanna

Lengi hefur verið fjallað um leiklistina sem spegil samfélagsins, sem þann stað þar sem áhorfendur sjá endurspegluð þau viðhorf, gildi og hugmyndir sem ráðandi eru á hverjum tíma. Leiklistin er því staður rannsókna á birtingarmyndum mannsins og samfélagsins í sinni víðustu mynd. En hvað felst í þessari endurspeglun? Er það hlutverk leiklistarinnar að staðfesta þær hugmyndir sem ráðandi eru eða á hún að vekja áhorfendur til umhugsunar um samfélag sitt, hugmyndir þess og gildi? Á leiklistin að bjóða áhorfendum sínum nýja sýn á manninn og tilveru hans, og þar með þá sjálfa? Á leiklistin að draga upp mynd sem er nær algjör endurgerð á þeim heimi sem við búum í eða á hún að bjóða okkur upp á annarskonar nálganir og hugmyndir um raunveruleikann og framvindu?

Á leiklistin að eiga í virku sambandi við samfélag sitt?

Í gegnum aldirnar hefur leikhúsfólk glímt við spurningar sem þessar og niðurstöður þeirra verið margar og mismunandi en þær hafa nær ávallt snúist um mikilvægi þess að leiklistin eigi í gagnvirku sambandi við samfélag sitt og áhorfendur. Antonin Artaud kallaði eftir leikhúsi grimmðarinnar þar sem leiklistin átti að vera jafn óvæginn við samfélag sitt og plágan, Bertolt Brecht sá leikhúsið fyrir sér sem kennslutæki sem gæti leitt áhorfandann í átt að dýpri skilningi á sinni samfélagslegu stöðu, á meðan menn

eins og Julian Beck og The Living Theatre tóku virkan þátt í óeirðunum í París 1968 og reyndu með sýningum sínum að ögra og ýta við viðteknum hugmyndum samfélagsins um velsæmi og vald. En í verkum sínum gengu The Living Theatre út frá því að hið persónulega sé ávallt pólitískt og að tilvist mannsins og samfélagsins séu nátengd.

Þessi hugmynd um pólitískt eðli hins persónulega hefur einnig verið mikilvæg í umræðunni um leiklistina sem spegil samfélagsins. Þær hugmyndir um manninn, sálarfræði hans og tilvist, sem við sjáum endurspeglast á sviðinu segja okkur mikið um það hver við erum, hvernig við hugsum og hvað það sé að vera manneskja. Segja okkur mikið um það hvernig samfélagið sem við búum í skilgreinir tilvistina og raunveruleikann. Hér má einnig sjá hugmyndir samfélagsins um framvindu og frásögn.

Ísland í dag

Í kjölfar hinna mjög svo umtöluðu og örlagaríku daga í október 2008 þegar sá heimur sem við Íslendingar héldum vera raunverulegan hrundi hefur mikið verið talað um nýtt upphaf, nýja tíma, hrun hugmyndakerfa og möguleika hins almenna borgara til að hafa virk áhrif á það sem á sér stað innan stjórnsýslunnar. Á sama tíma má finna ólgandi

reiðina, vonleysið og uppgjöfina sem litar þær myndir sem sjónvarpskjárin varpar inn í stofu til okkar á hverju kvöldi. Talað hefur verið um uppgjör, ábyrgð og fyrirgefningu. Að nú árið 2010 ættum við að vera búin að fjarlægjast þetta hrun, vera búin að loka þeim dyrum. En erum við það? Hefur þjóðin, almenningur, fengið tækifæri til að gera upp alla þá atburði og allar þær upplýsingar sem fram hafa komið? Umræðuþættirnir hafa verið endalausir, við höfum barið eldhúsáhöld á Austurvelli en höfum við getað horft til baka, metið, greint, lært og skilið? Höfum við náð að sjá stóra samhengið?

Við úrvinnslu atburða sem hafa svo rík áhrif á sjálfsmynd þjóðarinnar skiptir menningin miklu máli. Því þar þjónar hún því hlutverki að velta upp spurningum, atburðum og athöfnum frá ólíkum sjónarmiðum og það er í gegnum lestur bóka, áhorf kvikmynda og leiklistar sem við náum hvað best að meta og skilja það sem gerst hefur.

Ísland í dag - Áhugaleikhús Atvinnumanna

En hefur leiklistin boðið okkur upp á tækifæri til að takast á við þessa atburði? Á sviðum stóru leikhúsanna hafa verið nokkrar sýningar sem fjallað hafa um Hrunið og það ástand sem skapaðist í kjölfarið, má í því samhengi nefna sýningar Mind Camp, Þú ert hér og Góðir Íslendingar, og sýninguna Eilíf óhamingja í leikstjórn Þorleifs Arnarssonar, sem allar voru sýndar í Borgarleikhúsinu.

Nú á síðastliðnu ári hefur okkur hinsvegar verið gefið einstakt tækifæri til að takast á við þá atburði og upplýsingar sem fram hafa komið í kjölfar Hrunsins. Áhugaleikhús Atvinnumanna hefur boðið okkur upp á eitt örverk í hverjum mánuði sem taka, líkt og þau segja sjálf, á „árátum, kenndum og kenjum sem hafa áhrif á mannlega tilvist í Reykjavík 2010 og eru kennd eftir þeim mánuði sem þau eru flutt í.

Viðfang verkanna ræðst af því sem hrærist í samtímanum og hefur áhrif á líf okkar“.

Í þeim örverkum sem Áhugaleikhús Atvinnumanna hefur unnið á árinu má vel sjá þetta samtal við samfélagið, þessa endurspeglun samtímans sem miðillinn bíður upp á og rætt var um hér í upphafi. Þetta samtal og endurspeglun Áhugaleikhússins er til staðar í öllum örverkunum, þar takast þau á við allt frá mannsmorði í Hafnarfirði, þörfina fyrir fyrirgefningu og uppgjör sem finna mátti í íslensku samfélagi í kjölfar Rannsóknarskýrslunnar og

mál Nímenninganna svokölluðu svo eitthvað sé nefnt. Sérstaklega vel má sjá þetta í örverkinu Nóvember þar sem tekist er á við yfirvofandi kosningar til Stjórnlagabings.

Hér tekst Áhugaleikhús Atvinnumanna á við málefnið strax, um leið og áhorfandiinn er að ganga í gegnum þau. Viðburðir og málefni eru ekki sett í tannhjól tímavélarinnar sem leikhúsið oft er (þar sem ákveðinn tími er vanalega lagður í æfingar, uppsetningu og skrif). Hér er allt samstundis og gagnvirk. Fjallað er um það sem ber hæst á baugi þá og þegar og gefa örverkin okkur tækifæri til að sjá hlutina upp á nýtt, velta upp spurningum eða einfaldlega bara hlæja af því sem átt hefur sér stað. Sýningar Áhugaleikhússins hafa verið eins og góður vinur sem hægt er að leita til til að öðlast nýja sýn og von.

Ekki er algengt að sjá leiklistina takast strax á við það sem er að gerast í samfélaginu í kringum það. En með vinnu sinni að þessum örverkum hefur Áhugaleikhúsið ekki bara orðið pólitískara heldur líka orðið leikhús núsins. Uppsetningar þeirra eru hráar og einfaldar en það er eðli þess sem speglar hér og nú. Verkin draga upp myndir, við heyrum textabrot sem við könnumst við úr síbylju fjölmiðlanna, fjallað er um hugmyndir sem við rekumst á í okkar daglega lífi og tekist er á við tilvist þjóðarinnar hér og nú, á þessum tíma, á þessum stað, í gegnum þessa atburði.

Áhugaleikhús Atvinnumanna hefur haft mikilvægu hlutverki að gegna innan samfélagsins á árinu 2010. Sýningar þeirra hafa gefið tækifæri til greiningar og samfélagsrýnis, en á sama tíma hafa verk þeirra skrásett það sem efst var á baugi á hverjum tíma. Sýningarnar eru aðgengilegar á netinu og því mikilvæg heimild um það hvernig við sem þjóð sáum okkur sjálf og tókumst á við samfélagið á árinu 2010.

Að lokum

Verk Áhugaleikhúss Atvinnumanna hafa vakið von á þessum tímum sem við nú lifum. Þau hafa vakið kátínu, opnað nýjar gáttir og sett umheiminn í annað samhengi. Fengið okkur til að hugsa upp á nýtt og á einhvern undarlegan hátt gefið okkur dýpri skilning á manneskjunni og samfélaginu sem við erum þátttakendur í.

*Una Þorleifsdóttir, leikstjóri
og aðjúnt í sviðslistum við LHÍ.*

Örverk um áráttur, kenndir og kenjar

eftir Steinunni Knútsdóttur í samstarfi við leikhópinn

Leikstjóri:

Steinunn Knútsdóttir

Stjórn upptöku og vefútsendinga:

Hákon Már Oddsson

Vefumsjón:

Hringbrot

Leikarar:

Aðalbjörg Árnadóttir
Arndís Hrönn Egilsdóttir
Árni Pétur Guðjónsson
Elísabet Kristín Jökulsdóttir
Eva Björk Kaaber
Halldóra Malín Pétursdóttir
Hannes Óli Ágústsson
Hera Guðmundsdóttir
Jórunn Sigurðardóttir
Kristjana Skúladóttir
Lára Sveinsdóttir
Magnús Guðmundsson
Orri Huginn Ágústsson
Óli Finnsson
Ólöf Ingólfssdóttir
Rúnar Guðbrandsson
Steinunn Knútsdóttir
Sveinn Ólafur Gunnarsson.

Upptökur og vefútsendingar:

Ágústa Snorradóttir
Andrea Arnarsdóttir
Arna Snjólaug Birgisdóttir
Aron Bragi Baldursson
Bjarki Gíslason
Brynjar Steinn Pálsson
Davíð Antonsson
Egill Ragnarsson
Eiríkur Niels Nielsson
Elsa Jónsdóttir
Erna Líf Gunnarsdóttir
Guðbjörg Þórunn Sveinsdóttir
Guðjón Valgeir Guðmundsson
Guðmundur Ívar Eggertsson
Ingibjörg Auður Guðmundsdóttir
Ívar Kristinn Hallsson
Kristófer Andersen
Magnea Helgadóttir
Óli Finnsson
Pétur Már Pétursson
Sara Ósk Rúnarsdóttir
Samúel Þór Smáráson
Sigurgeir Heiðarsson
Sigurður Anton Friðbjófsen
Stefán Snær Geirmundsson
Tómas Þórhallur Guðmundsson
Viktor Aron Haraldsson
Ægir Freyr Birgisson
Ægir Þór Steinarsson

